

Bet. og indst. vedr. forskudsvisse udbetalinger til arbejdsløshedskasserne

ville indebære uløselige afgrænsningsproblemer.

Det er venstresocialisternes opfattelse, at *hjemmelsproblemet foreligger fuldt oplyst, og at der af forannævnte grunde ikke vil være grundlag for at rejse rigsretstiltale mod nogen arbejdsminister tilbage til 1970*. Der er her set bort fra forældelsesfristen.

Den anden problemkreds omfatter anbringelsen og forrentningen af de forskudsudbetalte midler samt de retningslinjer, som ministeriet og direktoratet lod – eller burde have ladet – udstede herom. Denne problemkreds anses efterhånden som den væsentligste.

Det kan imidlertid dokumenteres, at den forrige arbejdsminister tog initiativ til at sikre en bedre forrentning og indskærpede, at den skulle være »rimelig« og tilfalde statskassen. Ganske vist lod effektueringen en del tilbage at ønske i hurtighed; men det ville indebære helt uoverskuelige konsekvenser at bringe ministeransvarlighedsloven i anvendelse mod langsomhed! Den nuværende arbejdsminister har videreført forgængerens bestræbelser, mens de fire forudgående arbejdsministre end ikke var bekendt med problemstillingen – på trods af at direktoratet havde kendskab hertil fra 1970 og rigsrevisionen i hvert fald fra 1975-76.

Det er derfor venstresocialisternes opfattelse, at *spørgsmålet om anbringelsen og forrentningen foreligger så oplyst som muligt, og at der af forannævnte grunde ikke vil være grundlag for at rejse rigsretstiltale mod nogen arbejdsminister tilbage til 1970*. Der er her set bort fra forældelsesfristen.

Den tredje problemkreds vedrører den forrige arbejdsministers eventuelt forkerte, eventuelt vildledende oplysninger til folketingets medlemmer. Her tænkes bl.a. på, om han udtalte sig mod bedre vidende, da han oplyste, at direktoratet og rigsrevisionen i samarbejde var i færd med at løse problemerne. Noget sådant er imidlertid ikke bevist, men om det så blev bevist, ville det næppe danne grundlag for sanktioner ud over en irrettesættelse.

Det er derfor venstresocialisternes opfattelse, at – om end spørgsmålet oplystes yderligere til ugunst for den forrige arbejdsminister – ville der ikke være grundlag for at rejse rigsretstiltale.

Der er ingen tvivl om, at der under behandlingen af hjemmels- og anbringelses-

spørgsmål er begået fejl fra en række sider. Her tænkes på arbejdsministeriet, arbejdsdirektoratet og rigsrevisionen. Eksempelvis har sidstnævnte beriget udvalget med en omfattende redegørelse, der ikke benægter, at der er sket egentligt svigt, men som forklarer disse med personalekift, omstrukturering, manglende kommunikation og en forkert bedømmelse af hjemmelsspørgsmålet. *Af disse grunde* vil et forsøg på en ansvarsplacering imidlertid føre til, at nok vil rigsrevisionen som institutionen kunne tillægges et ansvar, men dette vil ikke kunne videreføres til enkeltpersoner og dermed kun være af akademisk interesse.

Hvad angår arbejdsministeriet og arbejdsdirektoratet, er der gennem hele perioden foregået et samarbejde under former, som må anses for noget besynderlige i en offentlig forvaltning. Et væsentligt element har tilsyneladende været »kaminpassiarer«; men disse særegne samarbejdsformer har været generelle og har ikke fundet sted specielt omkring hjemmels- eller anbringelsesspørgsmål på dagpengeområdet. Den yderst tænkelige konsekvens vil derfor være en påtale af disse samarbejdsformer.

Det er derfor venstresocialisternes opfattelse, at *ingen ansat i arbejdsministeriet, arbejdsdirektoratet eller rigsrevisionen vil kunne drages retligt til ansvar for forhold i forbindelse med den aktuelle dagpengesag*.

Det må derfor konkluderes,

- at sagen foreligger så oplyst, som den kan forventes at blive,
- at der ikke foreligger forhold, som kan begrunde rigsretstiltale mod nogen nuværende eller tidligere minister,
- at der ikke foreligger forhold, som kan begrunde, at nogen ansat i administrationen søges draget retligt til ansvar,
- at det er folketingets pligt snarest muligt efter en sådan erkendelse at søge sagen afsluttet.

Til denne konklusion ønsker mindretallet afslutningsvis at *tilføje*, at såfremt yderligere undersøgelser måtte ønskes, bør disse foregå ved en parlamentarisk kommission. Venstresocialisterne deler i denne forbindelse de synspunkter, som justitsministeren har givet udtryk for over for udvalget, og hvor han særligt fremhævede betænelighederne ved at